

Het inflatiespook

Wie vorig jaar voorspelde dat in maart 2022 de inflatie bijna 10% zou bedragen en over dit gehele jaar wel eens op 7% zou kunnen uitkomen, was tot voor kort voor gek verklaard. Het waren cijfers uit de geschiedenisboeken, die wij niet meer zouden meemaken. We weten nu beter. Een oorlog zet veel op zijn kop.

De inflatie zorgt, door de oplopende rente, wrang genoeg voor vrolijke cijfers bij pensioenfondsen. De rendementen waren in het eerste kwartaal van dit jaar over de hele linie stevig negatief, maar de dekkingsgraden stegen tegelijkertijd fors. Het tekent hoe de huidige pensioenregels een wig drijven tussen de reële economische werkelijkheid en de werkelijkheid bij pensioenfondsen.

Ondertussen hebben onze deelnemers, en vooral onze gepensioneerden, nog weinig aan de opkrabbelende dekkingsgraden. Het moment waarop – misschien en mondjesmaat – de pensioenen na meer dan tien jaar eindelijk kunnen worden verhoogd, lijkt dichterbij te komen. Maar wat heb je aan een paar euro per maand extra als je energierekening verdubbelt, als je aan de pomp pijn in je buik krijgt en als de boodschappen onbetaalbaar dreigen te worden?

De wrevel die daarover vooral bij ouderen leeft, begrijp ik heel goed. Na vele jaren van bevroren pensioenen, komen de extreme prijsstijgingen dit jaar extra hard aan. Wat mij wel zorgen baart, is dat de toon in het debat sterk verhardt. Juist de huidige spagaat waarin fondsen zitten, toont aan dat het tijd is voor nieuwe spelregels in het Nederlandse pensioenstelsel. Nu pleiten om alles maar bij het oude te laten en simpelweg met een hogere rekenrente te gaan werken, is teruggaan naar af. En dan? Dan zitten we over een jaar – of twee, of drie – weer in precies hetzelfde schuitje. Die kant moeten we niet op. Ik hoop daarom dat het uitzicht op de lange termijn het wint van korte termijn behoudzucht. Dat de toekomst het wint van het verleden. En ik hoop vooral dat jong én oud zien dat die toekomst voor iedereen beter wordt als we er samen aan willen werken.

Tot slot: dit is het laatste nummer van PBM en dus ook mijn laatste column op deze plek, want Carel stopt ermee. Vanuit Zeist danken wij hem voor zijn jarenlange inzet als hoofdredacteur en wij wensen hem het allerbeste toe.

JOANNE KELLERMANN,
Voorzitter bestuur PFZW

